

за цигулка, и пѣсни. Освенъ това: каденци за Моцартовия d-moll и Бетховеновитъ c-moll и G-dur концерти за пиано, и ревирирала издания на творенията на своя съпругъ.

Клара Шуманъ

Шуманъ, Робертъ Александъръ — Schumann, Robert Alexander — голѣмиятъ романтикъ, род. 8 юни 1810 въ Цвикау, умр. 29 юли 1856 въ Енденихъ при Бонъ, синъ на книжаръ, следъ свършване гимназия въ Цвикау, по желание на майка си, постъпва въ юридическия факултетъ на Лайпцигския университетъ. Рано проявена та музикална дарба не е могла да бѣде правилно развивана, поради липса въ Цвикау на добъръ учителъ (първиятъ му учителъ по пиано е магистеръ И. Г. Кунчъ). Едва 18 годишенъ, като студентъ, започва системни и редовни занимания по пиано съ Фридрихъ Викъ. Още като гимназистъ, той има възможностъ да се приобщи съ творенията на много писатели, но най-силно и трайно влияние върху неговата личностъ и творчество сж упражнили Жанъ Паулъ и Е. Т. А. Хофманъ. Посещението на университета обременявало Ш., но отъ любовъ къмъ майка си, той го следва — погълнатъ напълно отъ

музиката; 1830, получилъ вече позволение отъ майка си, той се посвещава всецѣло на нея. Отъ начало той ималъ за целъ да се отдаде на виртуозно поприще, учейки сжъ-времененъ при Викъ пиано, и Х. Дорнъ теория. За да достигне възможно най-голѣма независимостъ на прѣстителъ единтъ отъ другъ, той започва да прави особени упражнения, които свършватъ печално — нанася силна повреда на дѣсната ръка — което означава край на мечтата му да стане виртуозъ. Това става причина да се посвети на композиция. Още въ първитъ му творби се изявяватъ бележитъ на едно съвсемъ самобитно творческо дарование. 1834 основава, заедно съ Л. Шунке и Викъ, списанието Neue Zeitschrift für Musik — изиграло една голѣма роля за повдигане музикалната култура въ Нѣмско — съ борбата, която е водило срещу рутината и музикалното филистерство. Въ него той сжщо енергично се застъпва за Шопенъ и Берлиозъ. Първитъ творби на Ш. (до оп. 23) сж изключително клавирна музика — въ тѣхъ той създава новия свой клавиренъ стилъ. Между това, любовта му къмъ дѣщерята на неговия учителъ Фридрихъ Викъ — Клара, следъ дълги борби съ бащата, взема щастливъ ходъ, и 1840 той, противъ волята му, се оженва за нея. Тази любовъ отвежда Ш. въ втората важна областъ на неговото творчество — пѣсенната лирика. Годишната на оженването е най-плодотворната въ живота на Ш. — зареждатъ се презъ нея прекраснитъ цикли пѣсни: „Пѣсневъ кръжъ“, „Мирти“, „Поетова любовъ“ и „Женска любовъ и животъ“. 1840 Ш. получава титлата D-r ph. отъ Йенския университетъ; 1843, по покана на Менделсонъ, влиза въ преподавателското тѣло на новооснованата отъ него консерватория (по свирене на партитури). Ала, отъ една страна, поради това, че преподавателската работа не му е била по сърдце, и отъ друга — поради студеното отношение на Менделсона къмъ неговото творчество, още на следната година Ш. напуска консерваторията, и се преселва въ Дрезденъ. 1847 поема ръководството на тамошния „Лидертафелъ“, а 1848 основава „Хоровото пѣвческо дружество“. Отъ Дрезденъ Ш. и Клара предприематъ концертни пж.